

TONE KRALJ: TRPLJENJE ODREŠENIKOVO.

»Kako si mehak. Slabši si od ščenca, ki ti stražo streže. Ne ti njej, papežnica je tebi upalila polt.«

Bogovec se je trenutno predramil iz tožbe in tegobe v moč in željo. Verjel je, da hoče biti goreč, neutrudljiv, glasen vabec k božji besedi, učenik iz katekizma v ponedeljek, iz Matevža v sredo, iz Janeza v soboto. Še »ure pisma« ni več občutil bridko. Učitelj pa ga ni bil vesel in je vedel:

»Jernej! Tlapiš se. Iz vina je ta tvoja moč in ne iz Boga. Preden bo ura minila, boš spet v tegobi.«

Bogovec je živel:

»Za znamenje, Johannes, za pravo znamenje si mi vstal. Spal sem, zdaj pak sem se zbudil. Naj pridejo bojeji, naj želuje porobiti dušo Jezabela. Hie Baertl. Oživil bom veselje prejšnje službe v gradu in mestu.«

»Pripravi se za pot,« je rekel hladno učitelj.

»Ostanem do konca,« je verjel bogovec. Še v šalo se je hotel razvneti:

»Ali se ne boš ženil?«

»Hudič vzemi vdovo!«

»Kristančevo, kajne? Kako da si ji zakon obljudil?«

»Pijan sem bil. Pa ti? Judito kolneš? Ali ti je polt upalila kakor tvoj mladi orožnik Snedčevi?«

»Ne zaupam vanj. Njegov oče je prvi spadel.«

»Mladec ne bo.«

Učitelj se je dvignil, da bi šel. Bogovec je rekel vedro:

»Povej jim v Kranju, da bom storil svojo dolžnost do konca.«

»Do konca.«

»Dolžnost pa še več.«

»Zato, ker je red Antikristov.«

»Zato, ker je sodec na mavri blizu.«

»Glumiva,« je vedel učitelj. Na glas pa je bajil z bogovcem:

»Sodec na mavri. Meč iz njegovih ustnic bo razpihal zoprnike kakor smotlako in pirjevico.«

»Poluverce in malikovce.«

»Tvoj Abdija bo goreč, ne samo nadležen localis.«

»Verujem.«

»Če Judite ljubil ne boš.«

»Klel bom Jezabelo.«

* * *

Bogovec se je poslovil od učitelja. Kakor pomlad, ki je bila usopila zmrzal v zemlji in ledini, se je bilo razmehčalo v njem. Iz usopljene duše je molil:

„Die gerechten werden sich des HERRN freuen und auff in trawen, Und alle hertzen werden sich des rhuemen...“

Molitev se mu je utrgala na ustnicah. V solnčni luči pred njim na grajskem vrtu je sinilo lice baronice Judite.

»Gott bis mir gnedig,« je vzdihnil bogovec in stisnil ustnice, na katere mu je vstajala sladkost:

»Nichts Lieberes auf Erden...«

Zamrmral je temno besedo iz svoje žalosti:

»Jezabela prekleta! Utoni v svojem sadlu, ki stražo strežeš norski pameti novih menihov. Utoni v mlamoluhu temnie, ki mi dušo porobiti želuješ s svojim poltom, lotrica, babelske hčere snažna snaga. Iz tesla otročnic, ki ga moliš, naj se ti rodi sin, da bo ime njegovo trikrat prekleto in mu porečem, ko bo slaborečil krgavi: Ti si, zadnji, Antikrist, amen, amen, fiat, fiat!«

Tako je klel z usti, v sreču je blagoslavljal:

»Judita, Judita, Judita.« — —

Johannes Dachs se je vračal od Dvora in se vinski razgrel v sholarsko objestnost. Sredi sela je zavriskal in zapel:

»O Kutt, du viel schnödes Kleidt...«

Pobožna žena je slišala in tožila: